

Profetikus zsoltárok

Nem egy zsoltárban Krisztusról van szó. Az ószövetségben a királyság Isten királyi uralmát is jelenti. Jézus, mint király mennyei dicsőségben trónol. Ezt a mennyei trónt a feltámadása utáni 40. napon foglalta el.

Több zsoltár ezt a Krisztust dicsőíti, aki mennyei Király és az ő trónján ül az Atya jobbján.

A zsoltárok mindenek előtt Izráel Istenét dicsőítik. A 47. Zsoltár azt énekli meg, hogy **„felvonul Isten harsona-szónál, kürtzengés közt az Úr”** (6. vers) és elfoglalja helyét Jeruzsálem szentélyében. A 24. zsoltár is Izráel Istenének dicsőségéről énekel, Aki mint Király a felemelkedett kapukon belép az Ő templomába.

Pál apostol idézi a 68. Zsoltárt az efézusi levélben (Ef 4,8-11), mégpedig úgy, mint Jézus Krisztus mennybemenetelét. Jézus emberi formát vett fel, megalázta magát, alászállt, de **„fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek.”** (Ef 4,8). Pál apostol egy kissé másképpen adja vissza a zsidó szöveget. A zsidó szövegben a „*venni*” kifejezés áll az „*adni*” helyett. Mindenek előtt ez a zsoltár egy Dávid királyról szóló ének, aki legyőzte az ellenséget s ez bekapcsolódik Izráel népének üdvtörténetében, melyet maga az örökkévaló Király munkál. Isten *elvette* Izráel legyőzött ellenségeit s a nép üdvösségét munkálta. Ezért látja Pál apostol ezt egy profetikus zsoltárnak, mely Jézus mennybemenetelét énekli meg. Krisztus *„elvette”* az adományokat. **„Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekben...”** (Zsol 68,19) = ***Adományokat fogadtál, hogy szétdoszsd az emberek között.***

Miről is van szó tehát?

Az Ószövetség profetikus látásáról. Itt már a Feltámadott Úr Jézusról énekel a zsoltáros. Jézus húsvét után többször is szeretettel figyelmeztette a tanítványait és emlékeztette őket, hogy mindezek be kellett, hogy következzenek, mint ahogy

meg van írva: **„És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nekik minden írásokban, amik őfelőle megíratnak.”** (Lk 24,27).

A zsoltárok Krisztusról és az Ő megváltó művéről szóló prófécia. Kálvin is ilyen értelemben magyarázza ezt a zsoltárt. Dávid királysága a Krisztus királyságának az árnyéka volt. Krisztus, mint Szolgakirály adományokat vett az Atyától: szenvedéseit, a kereszthalált, hogy aztán felmagasztaltasson és az Atya jobbjára üljön. Az Ő mennybemenetelének a gyümölcse minékünk nagy ajándék, amelyet nekünk ad: a mi megváltásunk. Kálvin aláhúzza, hogy Jézus a fent említett adományokat nem önmagáért vette az Atyától, hanem az egyházáért.

Bár testileg nincs jelen a földön, de lelki táplálékait naponta magunkhoz vehetjük: az Ige és az Úrvacsora által. Luther úgy látja Jézust az Atya jobbján, mint aki az Úrvacsorában jelen van. Kálvin arra hívja fel a figyelmünket, hogy *„aki sursum corda, vagyis felemelt szívét követi, az közzel érzi magát a mennyországhoz.”*

Az Ótestamentumból a 110. zsoltárt idézi legtöbbször az Újszövetség. Péter is idézte a pünkösd-i prédikációjában. Azt mondta: **„Nem Dávid ment fel a mennyországba, hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ül az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá számolyul.”** (ApCsel 2,34-35).

A mennybemenetel és húsvét összetartoznak. Péter is így szól: **„Bizonyal tudja meg azért Izráel egész háza, Hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.”** (ApCsel 2,36). Isten felmagasztalta Őt, jobbjára ültette. **„Annak okáért Istennek jobbjára által felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, amit ti most láttok és hallotok. Mert nem Dávid ment fel a mennyországba, hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ül az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá számolyul.”** (ApCsel 2,33-35).

Ez az idézet a Péter pünkösd-i prédikációjában nem egy önkényes interpretációja, alkalmazása a 110. Zsoltárnak, hanem Isten Szent Lelkének a munkája. Ez napnál is világosabb! Izráelnek és Izráel által másoknak is szól a

bizonyágtétel: „Bizonyal tudja meg azért Izraelnek egész háza, hogy Úrrá és **Krisztussá tette Őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.**” (ApCsel 2,36). Az őskeresztyén egyház e zsoltár olvasásakor és éneklésekor a Krisztus mennybemenetelére és királyi dicsőségére gondolt.

A királyi énekek visszhangoznak a Zsidókhöz írt levélben is. Több helyen is (1,3.13; 8,1; 10,12-13). A 110. zsoltár Jézus Krisztus királyi fenségét ecseteli, mennybemenetelének királyi gazdagságát fejt ki. Vagyis: Jézus mennybemenetele nem csak a Messiás Király trónfoglalást jelenti, hanem azt is, hogy Jézus Krisztus, mint nagy Főpap az Őt megillető helyre került ez által: **„Lévén annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”** (Zsid 4,14-16).

A 110. zsoltár 4. versében ez áll: **„Megesküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisédek rendje szerint.”** Ez Jézusra vonatkozik. Krisztus az Atya jobbján ül, ellenségeit acélpálcával veri, de az övéit kegyelmébe fogadja. Ezért járulhatnak Ő elébe az övéi.

Kálvin János azt kérdezte: *Hol találjuk meg a gyengéd és barátságos Krisztust ezekben a zsoltárookban?* A felelet az, hogy Ő a gyengéd Pásztor, aki az Ő nyáját vezérli, de ellenségeit vasvesszővel megveri.

Menjünk hát Ő hozzá az Ő trónja elé, hiszen gyengéden hív bennünket, mint nyájának tagjait és legyünk az Ő királyi uralma alatt, Aki kegyelmével ajándékoz meg minket.

Biharszentjános, 2016.04.28.

Csomay Árpád (M.A. VAN DEN BERG nyomán).